

הפעולה היתה הכי חשובה, מיני שהעולם מלא בעיות שרק ילדים מסוגלים לפתור אותן: מדוע לא נותנים ליהודים לבוא ארצה? ומדוע לעשירים יש כסף?

שיריכם שלכם גיקנו. סולסק

- מאת עמוס קינן -

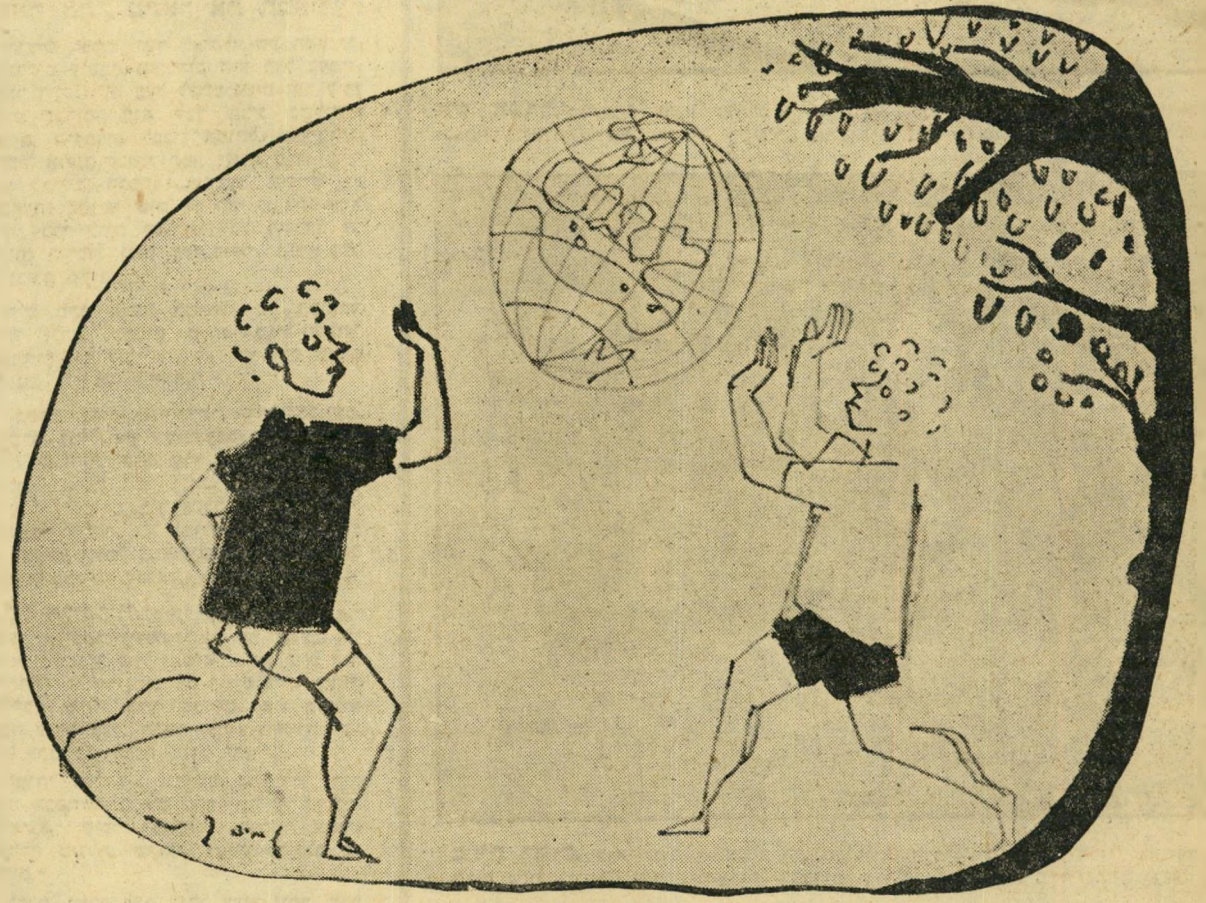
די יינו נערים בשומר הצעיר. לא חשוב, די יכול היה להיות גם בצופים, או במחנות העולים, או בכל מקום אחר. נכנסנו לשם בני עשר, ולא יצאנו מעולם. היינו מתכנסים על עץ השקמים שליד בית הבימה, שטרם נבנה, או על זוג ספסלי-עץ, או על מגרש ריק, או בכל מקום

שרק הילדים מסוגלים לפתור אותן. מדוע לא נותנים ליהודים לבוא ארצה. ומדוע אינם רוצים לבוא. ומדוע לעשירים יש כסף

שם לימדו אנגלית. הסבתא ידעה אידיש ואת כל הבדיחות על הרשלה היו מספרים בי-אידיש. היקס התחילו או להגיע בהמיניהם, יסדו להם מושבות קטנות לגידול תרנגולות והביאו אתם את בטהובן. ובחובות עברו הערבים ומכרו מישימיש. מין תחנת רכבת בינלאומית קטנה. מקום מרכזי מאד להכרת העולם. כמו בימי ישעיה וירמיה.

ציור בצורות

א תריכך גדלנו כולנו. היו כאלה ש-חלמו לבנות בתים גדולים. או גשרי ענק, כבישים ארוכים עד אין קץ ומסילות ברזל. או להיות פסנתרנים וקומפוזיטורים, משוררים וציירים ופסלים. מספיק לפחות בשביל כל המרחב, אם לא למעלה מזה. אבל קשה מאד להביא את כל הטוב הנה לעולם, אם העולם בכלל אינו רוצה. אם העולם דוחס אותך כולך בפינה אחת קטנה ומצחה עליך לא לצמוח ולא לגדול ולא להתרבות. בתי הענק הופכים לשיכונים. הכבישים הארוכים עד אין קץ מתפתלים מסביב לנקודה. הפסנתרנים נוטלים את הי רובה ויוצאים לקרב. הציירים מציירים בי צורות על גוף מזרחי העולה בעשן. ר הנפש, שרצתה לחבוק את העולם, מת ייפחת בשקט בשיר קטן.

זה היה הספד על עמוס לב, שהלך מעם בולנו לבלי שוב. הוא נפל בקרב על סיני. היה לו חיוך מעודן, מפוכח ועצוב, וחוש הנמור מופלא ועמוק. הוא לא הותיר אחריו שום רכוש, רק ידידים רבים שאהבו אותו. לידידים היה עמוס מחבר מפעם לפעם שירים קטנים, שרק בחוג המשפחה היו מפזמים אותם במנגינה. היו אלה שירים קצרים מאד, ללא מוסר-השכל, עם בדיחות פרטיות קטנות וזרועות פרע מחוץ לחרוזים, עם פארודיות על כל מה שאפשר וצריך היה לומר במקרה כזה, וגם על הי פארודיות המקובלות במקרה כזה. הוא יכול היה להיות ברטולד ברכט שלנו, אילו היה העולם מניח לנו להתעסק בעניינינו הפרטיים. אך לא זכינו. וכמו תמיד, נותר עוד שיר אחד קטן של מי שניסה לתקן את העולם ולא הצליח.

ולעניים אין. ומדוע משליכים בברזיל את הקפה לים, ומדוע אין בסין מספיק ארוז לילדים. ומדוע אין בעולם מספיק שלום ומספיק דברים טובים לכולם, ומה צריך

שהוא, לשוחות חשובות. לאותן שיחות חשובות קראו אז "פעולה". כי באותו גיל סבורים שגם מחשבה היא פעולה. לא כדאי היה לאחר לפעולה, זה היה הפסד.

בתחלה היו שרים. בקול ענות, קול גדול, בשנים, שלושה ועשרה קולות. לא ידענו לשיר בשקט. השירים היו חשובים מאד. היו אלה שיריהם של כל אלה שניסו לתקן את העולם לפנינו ולא הצליחו. צו-אות של דורות שהלכו לבלי שוב, מבלי לראות את הטוב שלא בא ואת הרע שי נשאר.

היו אלה השירים של כובשי הארץ, מיבי שי הביעות, חלוצי גודד העבודה או גודד מגיני השפה, ושל פועלי וינה ושל מתנדבי הבריגדה הבינלאומית בספרד והעולים על הבריקות מאז ומתמיד, ושל אלה ששכבו בבתי-חולים אחרי מלחמת העולם הראשונה עם ריאות אכולות גוים. השירים היו יפים מאד.

עם טולסטוי וחרשלה

א חרי השירים היינו משחקים בי כדורגל, או מחנינים, או בתופפת או במחבואים. גם זה היה חשוב. נפש בריאה בגוף בריא.

אחר כך היתה באה הפעולה עצמה. זה בכלל הכי חשוב. מפני שהעולם מלא בעיות

הירושימה

מאת עמוס לב

את העיר פצצה הדהימה. זה קרה בהירושימה, בחצות היום. הנשים רחצו בנחל, הגברים יצאו לשחל. זה היה איום. אך מה לעשות, אך מה לעשות. העם הזה הוא באמת מזור מאד. ובנגבם את הזיעה חשבו: את, איזה חום. כי לא ידעו שסבנטין זרק פצצת אטום. היפנים פרטיונים, היפנים פרטיונים.

זה קרה בהירושימה. את העיר פצצה הדהימה בתחילת הסתיו. בבתי-קפה ישבו למ היפנים וחשבו למ, מתי אם לא עכשיו. בקאבארטים על הבמות, רקדו להן נשים יפניות עירומות. והקהל מחא כפיים ולא היה ביישן. ובראותו את השוקיים צעק: אנחנו כאן. היפנים פרטיונים, היפנים פרטיונים.

יום אביב בהירושימה, עוד יבוא, הו, ויהי מה, הם חשבו בתום. רקפות ברחוב תפרחנה, ובנותינו תתפתחנה, בלי פצצת אטום. כי חיי מין, כי חיי מין, זאת המסורת של כל עם עתיק יומין, המבלה בקאבארטים עד חצות הליל, וכשאומרים לו הירושית מתחיל להתפלל. היפנים פרטיונים, היפנים פרטיונים, אל נא תאמר הנה דרכי האחרונה, אמר יפני ליפניה קטנה, באותו יום שלעולם לא יישכת, כשהיפנים התגייסו אל הפלמ"ח.